

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 9171 van 26 maart 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 3 december 2007 houdende de intrekking van een identiteitskaart voor vreemdelingen en van een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2008 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LANDTSHEERE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 23 januari 2001 een asielaanvraag in.

1.2. Op 25 januari 2001 trof de gemachtigde van de Minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis).

1.3. Op 26 april 2001 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dringend beroep de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is. Op 16 april 2003 trof de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van hoedanigheid van vluchteling.

1.4. Op 13 oktober 2003 besliste de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen dat verzoekers beroep ontvankelijk doch ongegrond is.

1.5. Op 11 februari 2002 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.6. Op 21 april 2005 verzendt de gemachtigde van de Minister een brief naar de gemeente dat verzoeker gemachtigd werd in het Rijk te verblijven voor onbepaalde duur en dat hij in het bezit mag gesteld worden van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister (B.I.V.R.) voor onbepaalde duur op vertoon van een Afghaans paspoort.

1.7. Na voorlegging van een Afghaans paspoort wordt verzoeker in het bezit gesteld van een B.I.V.R. geldig van 24 mei 2005 tot 23 mei 2006.

1.8. Op 13 juni 2006 diende verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot vestiging in het Rijk.

1.9. Op 4 december 2006 werd verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.10. Op 3 december 2007 treft de gemachtigde van de Minister een beslissing houdende de intrekking van verzoekers identiteitskaart voor vreemdelingen die blijkens verklaringen van verzoeker op 11 december 2007 ter kennis wordt gebracht van verzoeker. Samen met deze beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend

Dit vormen de bestreden beslissingen.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De motivering van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

« (...)Op 24/05/2005 werd mijnheer K., A. geboren op 00/00/1977, en van Afghaanse nationaliteit op basis van het oude artikel 9, derde lid (gewijzigd naar artikel 9bis) van de wet van 15 december 1980 (gewijzigd door de wet van 15.09.2006), betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gemachtigd tot een verblijf voor onbepaalde duur.

Om deze machtiging te bekomen werden de volgende elementen ingeroepen:

- *Onmogelijkheid tot terugkeer naar - Afghanistan*
- *Goede integratie*

- tewerkstelling

Ter staving van zijn identiteit/nationaliteit werden bij de asielaanvraag bij DVZ geen stukken voorgelegd. Bij het interview bij het CGVS legde betrokkene een Taskara (dit is een Afghaanse identiteitskaart) voor. Op dat document staat betrokkene vermeld als gehuwd.

Er valt op te merken dat betrokkene zowel bij de DVZ als het CGVS verklaarde niet gehuwd te zijn. Het document dat hij voorlegde en zijn verklaringen waren dus tegenstrijdig. Volgens de beslissing van de Commissaris Generaal bleef betrokkene zeer vaag over de omstandigheden waaronder hij dit document zou verkregen hebben.

Uit het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken en uit onderzoek gevoerd door de Afghaanse autoriteiten blijkt het volgende:

Op 21/04/2005 werd door de DVZ de beslissing tot regularisatie genomen waarbij aan de betrokkene een BIVR van onbepaalde duur mocht worden afgeleverd op voorwaarde dat hij een volledig en geldig nationaal paspoort kon voorleggen.

Hij legde een Afghaans paspoort voor met nummer (...) afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel op 04/03/2005 en verkreeg op basis hiervan zijn BIVR voor onbeperkte duur.

Dit paspoort werd nadien door DVZ voorgelegd bij de Afghaanse ambassade in Brussel. De Afghaanse ambassade bevestigde ons formeel op 09/10/2007 dat het paspoort afgeleverd werd op basis van valse identiteitsdocumenten. De ambassade heeft omwille hiervan heslist het paspoort in beslag te nemen en te annuleren.

Verder stellen de Afghaanse autoriteiten duidelijk dat betrokkene geen Afghaanse onderdaan is.

Uit bovenstaande volgt dat betrokkene een asielaanvraag heeft ingediend op valse gronden gezien hij valse verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn nationaliteit en zich bediend heeft van een Afghaanse identiteitskaart die hem niet toebehoorde.

Gelet dat betrokkene ontegensprekelijk geen Afghaanse onderdaan is, is het eerste element waarop de regularisatieaanvraag was gebaseerd, met name zijn vrees om naar Afghanistan terug te keren, dus niet op hem van toepassing en komt het te vervallen

Gelet dat betrokkene door frauduleuze verklaringen bij de asielaanvraag ten onrechte van een langdurig verblijf heeft genoten en, hieruit voortvloeiende, integratie en tewerkstelling heeft kunnen bekomen, komen het tweede en derde element waarop de regularisatieaanvraag was gebaseerd eveneens te vervallen

Overwegende dat er is rekening gehouden met de huidige situatie van betrokkene.

Overwegende dat de betrokkene gedurende zijn asiel- en regularisatieprocedure steeds delbewust vastgehouden heeft aan zijn valse identiteit

Overwegende dat uit het geheel van bovenstaande elementen kan afgeleid worden dat betrokkene een machtiging tot voorlopig verblijf voor onbeperkte duur bekomen heeft op grond van een document dat hem niet toebehoorde en leugenachtige verklaringen en dit zowel ten overstaan van de Belgische als de Afghaanse overheid

Overwegende dat dus ook het IK voor vreemdelingen met nummer (...) hem afgeleverd op 04/12/2006 een direct gevolg is van de fraude die hij gepleegd heeft

Overwegende dat door afgifte van deze vestigingsvergunning de Belgische rechtsorde rechtstreeks wordt verstoord

Heeft de Dienst vreemdelingenzaken beslist om de identiteitskaart voor vreemdelingen met nummer (...) in te trekken conform artikel 35, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen(...)."

2.2. De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

«(...) art. 7.2 van de wet van 15/12/1980 : verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig art 6 bepaalde termijn. Regelmatig verblijf verstrekken.

art. 7.3 van de wet van 15/12/1980 : betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde kunnen schaden. Hij heeft een valse identiteit aangenomen enkel met als doel verblijf te verkrijgen België. Zie de beslissing van 09/11/2007 tot intrekking van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen voor de uitgebreide motivatie.(...)»

2.3. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging. Verzoeker stelt tevens dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

2.4. Verzoeker betoogt na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht als volgt:

“(…) Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing(…).

Dat dient te worden opgemerkt dat de feitelijke motivatie in de bestreden beslissingen evenwel niet afdoende is.

Dat de beslissingen gemotiveerd worden door een verwijzing naar een "bevestiging" van de Afghaanse ambassade in Brussel dd. 9 oktober 2007 dat verzoekers paspoort werd afgeleverd op basis van valse identiteitsdocumenten (waardoor verzoekers paspoort zou in beslag worden genomen en geannuleerd) en dat verzoeker geen Afghaanse onderdaan is.

Dat eerst en vooral wordt opgemerkt dat door verweerder deze "bevestiging" van de Afghaanse ambassade in Brussel dd. 9 oktober 2007 verzoeker niet heeft medegedeeld zodat niet alleen de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht maar tevens verzoekers rechten van verdediging duidelijk werden geschonden.

Bovendien kan op basis van deze (door verweerder niet medegedeelde) "bevestiging" van de Afghaanse ambassade in Brussel dd. 9 oktober 2007 en het feit dat er een tegenstrijdigheid is vastgesteld aangaande de huwelijkse staat van verzoeker (tegenstrijdigheid welke door verweerder indien nodig reeds kon vastgesteld worden vóór de afgifte van een BIVR en identiteitskaart voor vreemdelingen) niet zomaar overgegaan worden tot intrekking van verzoekers identiteitskaart voor vreemdelingen en tot betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers op basis van een zogenaamde "bevestiging" van Afghaanse ambassade in Brussel dd. 9 oktober 2007 alleen kan niet zomaar besloten worden dat er sprake is van valse identiteitsdocumenten.

Verweerder was minstens veiligheidshalve gehouden een tweede neutra(a)l(e) en onafhankelijk(e) onderzoek/bevestiging/bron te raadplegen.

De bestreden beslissingen zijn derhalve niet afdoende gemotiveerd en schenden de zorgvuldigheidsplicht.

Dat in tweede instantie dient opgemerkt te worden dat verweerder slechts binnen een termijn van 30 dagen kan terugkomen op een eerder genomen beslissing.

Dat dient opgemerkt te worden dat door het betekenen van verzoeker van de beslissing tot intrekking van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen met nummer (...) dd. 3 december 2007 en van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt teruggekomen op de eerder genomen beslissing ten aanzien van verzoeker, met name de afgifte van een BIVR van onbepaalde duur en vervolgens van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Dat de beslissing tot intrekking van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen met nummer (...) dd. 3 december 2007 en het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dateren van buiten voormelde termijn van 30 dagen en zijn dus ruimschoots te laat.

Geenszins kon verweerder na minstens meer dan één jaar na afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen plots overgaan tot afname van deze kaart en tot het zomaar betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zeker nu blijkt dat verzoekers paspoort al dateert van 4 maart 2005 en in hetzelfde jaar verweerder al werd voorgelegd !!!!

Dat er sprake is van schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het is totaal onredelijk dat verweerder zonder enig probleem gedurende al deze jaren tot verblijf wordt toegelaten op het Belgische grondgebied waardoor hij zich verder integreerde en plots, meer dan twee jaar na het neerleggen van zijn paspoort, een beslissing wordt betekend met als motivatie dat het door hem neergelegd paspoort na onderzoek blijkt onterecht te zijn afgeleverd !

De intrekking van de verzoeker afgeleverde identiteitskaart en de betekening van een bijlage 13 druist in tegen het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat verweerder een manifeste beoordelingsfout beging. »

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

2.7. Het kan niet betwist worden dat de afgifte van een identiteitskaart na een aanvraag tot machtiging tot vestiging in het Rijk dient beschouwd te worden als een administratieve rechtshandeling die aan verzoeker rechten heeft toegekend. De Raad sluit zich aan bij vaste rechtspraak van de Raad van State inzake de intrekking van onregelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten doen ontstaan. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde, als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cfr. R.v.St., X., nr. 41.632, 19 januari 1993; R.v.St., X, nr. 43.256, 9 juni 1993; R.v.St., X., nr. 97.215, 28 juni 2001; R.v.St., X, nr. 98.800, 11 september 2001; R.v.St., X., nr. 106.389, 6 mei 2002; R.v.St., X., nr. 110.799, 1 oktober 2002; R.v.St., X, nr. 112.635, 19 november 2002; R.v.St., X., nr. 128.425, 23 februari 2004; R.v.St., X, nr. 132.404, 15 juni 2004).

2.8. Het kan niet betwist worden dat de intrekking van de identiteitskaart van verzoeker geschied is ruimschoots na het verstrijken van de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep bij de Raad.

2.9. Het kan evenmin betwist worden dat er geen uitdrukkelijke wetsbepaling is die in specifieke omstandigheden de intrekking van een identiteitskaart voor vreemdelingen toelaat. Artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit), waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat stelt dat de verblijfs- of de vestigingsvergunning of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied, kan niet beschouwd worden als dergelijke uitdrukkelijke wetsbepaling aangaande de intrekking van een identiteitskaart.

2.10. Blijkens de motivering van de bestreden beslissing is de intrekking van de identiteitskaart geschied omdat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd bij zijn asielaanvraag betreffende zijn nationaliteit, zich bediend heeft van een vals identiteitsdocument op grond waarvan een Afghaans paspoort werd uitgereikt en gedurende zijn asiel-en regularisatieprocedure doelbewust vastgehouden heeft aan zijn valse identiteit .

2.11. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of de afgifte van de identiteitskaart door bedrog werd uitgelokt zodat de administratieve rechtshandeling door een onregelmatigheid was aangetast en derhalve na het verstrijken van de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep bij de Raad kon worden ingetrokken.

2.12. De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker in mei 2005 in het bezit gesteld wordt van een B.I.V.R. voor onbeperkte duur, nadat hij een Afghaans paspoort had voorgelegd, uitgereikt door de Afghaanse ambassade in België, geldig van 4 maart 2005 tot 3 maart 2007. Blijkens het administratief dossier brengt de Afghaanse ambassade in België in een bericht van 9 oktober 2007 de gemachtigde van de Minister op de hoogte ("The Embassy of Afghanistan in Belgium would like to inform you...") dat verzoeker geen Afghaanse onderdaan is en dat hij vervalste Afghaanse identiteitsdocumenten had voorgelegd, waardoor zijn paspoort in beslag genomen werd en geschrapt werd(cancelled).

2.13. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de motiveringsplicht en daaraan gekoppeld de zorgvuldigheidsplicht en zijn rechten van verdediging geschonden werd doordat hem bovenvermeld bericht van de Afghaanse ambassade in Brussel van 9 oktober 2007 niet werd meegedeeld . De Raad stelt immers vast dat de bestreden beslissing de volledige inhoud van dit bericht weergeeft in de bestreden beslissing en dat verzoeker kennis kon nemen van dit bericht via een eenvoudige consultatie van het administratief dossier.

2.14. Verzoeker betwist een eerste passage in de bestreden beslissing aangaande zijn verklaringen gedurende de asielprocedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangaande zijn gehuwde staat, maar gaat volledig voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij valse verklaringen heeft afgelegd bij de asielaanvraag betreffende zijn nationaliteit, zich bediend heeft van een vals identiteitsdocument op grond waarvan een Afghaans paspoort werd uitgereikt en gedurende zijn asiel-en regularisatieprocedure doelbewust vastgehouden heeft aan zijn valse identiteit. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift dit bedrog in wezen niet betwist en er zich toe beperkt te stellen dat een tweede neutrale en onafhankelijke bron diende geraadpleegd te worden. De Raad ziet moeilijk is welke tweede bron er diende geraadpleegd te worden aangaande verzoekers identiteitsdocument en kan geen rekening houden met verzoekers blote bewering dat de Afghaanse ambassade niet neutraal is. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift een naar eigen zeggen nieuw identiteitsbewijs voor, hem toegestuurd uit Afghanistan. Op dit stuk vermag de Raad geen acht te slaan aangezien de gemachtigde van de Minister niet over dit stuk beschikte op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof.

2.15. Uit het bovenvermelde blijkt dat de identiteitskaart voor verzoeker op een rechtmatige wijze werd ingetrokken aangezien ze door bedrog bekomen werd. Gelet op de gegevens die zich bevinden in het administratief dossier acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de

gemachtigde van de Minister de eerste bestreden beslissing treft en in uitvoering daarvan de tweede bestreden beslissing treft.

Het eerste middel is ongegrond.

2.16. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

2.17. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk afkomstig is van Afghanistan en verwijst hierbij naar zijn “nieuw identiteitsbewijs”, neergelegd bij zijn verzoekschrift. Verzoeker stelt dat hij onmogelijk naar Afghanistan kan teruggestuurd worden, gezien de onveilige situatie aldaar. Volgens verzoeker zou de terugkeer naar Afghanistan dan ook een schending uitmaken van artikel 3 E.V.R.M. Verzoeker vervolgt dat hij in de Belgische samenleving geïntegreerd is en tewerkgesteld is. Volgens verzoeker vormt de bestreden beslissing een aantasting van zijn recht op menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het privé-en gezinsleven.

2.18. De eerste bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker geen Afghaanse onderdaan is. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op zijn Afghaanse nationaliteit om de schending van artikel 3 E.V.R.M. in te roepen. Voor wat betreft verzoekers “nieuw identiteitsbewijs”, neergelegd bij zijn verzoekschrift, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.14. Het komt de Raad niet toe dit stuk te gaan appreciëren.

2.19. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé- leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.20. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven en gezinsleven niet absoluut is. Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven heeft. Artikel 8 E.V.R.M. laat een inmenging in het privé-leven toe, indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad door het plegen van bedrog aangaande zijn Afghaanse nationaliteit. Verzoeker kan zich bezwaarlijk beroepen op een privé-leven in België, dat tot stand gekomen is door bedrog. De beweerde schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet gegrond.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA